

Годинитѣ минѣваха. Енергичната Ермелина умрѣ. Олафъ взе самъ да управлява ханчето. Той не мислѣше за нищо друго, освенъ какъ повече да забогатѣе. Той бѣше останалъ все така лошъ и глупавъ, какъвто бѣше и малъкъ.

Една зимна вечеръ имаше голѣмо движение въ ханчето. Чакаха ловци за вечеря. Прислужниците нареждаха и приготвяваха маситѣ за ядене. Навѣнъ валѣше снѣгъ и вихрушка се бѣше извила.

— Чук!... Чукъ!... — Почука се на вратата.

Олафъ, като вѣрваше, че това сж негови гости, се затича да отвори. Но той отстѣпи назадъ, когато видѣ предъ себе си просякъ съ патерица.

— Азъ съмъ гладенъ, добри господине, — каза той. — Моитѣ другари сж гладни. Пусни ни да влѣземъ и да се нахранимъ.

Олафъ отговори:

— Азъ не давамъ нищо на просяци!...

И той удари вратата и я затвори. Тогава въ нощта се чу викъ: „Ху! ху!“... придруженъ съ плачливъ гласъ.

Презъ прозорцитѣ Олафъ видѣ какъ просяцитѣ се отдалечаваха. Снѣгътъ продължаваше да вали.

Олафъ се подсмиваше.

На другия день, когато той отиде при дървото, мѣри хубавото дърво голо.

— Това е отъ студа! — промълви Олафъ. — Когато мине студътъ, всичко отъ ново ще израстне.

Но това не стана. Хубавото дърво почна да става по-малко! За нѣколко седмици стана малко дръвце. То стана съ крехко стѣбло. Една нощъ дървото изчезна.

Съ ожесточение Олафъ разрови земята. Той намѣри една семка, една малка, изсъхнала семка. Но щомъ я тури на ржката си, вѣтрътъ я отнесе далече въ гората.

Ханчето почна да пустѣе. Олафъ похарчи всичкитѣ си пари и заживѣ въ сиромашия.

Отъ френски И. Манушева